

[Justitsministeren.]

Jeg vil saa blot spørge: Hvis Forholdet var saaledes, hvorfor kommer man saa ikke med andre Regler mod de siddende Justitsministre? Hvorfor kommer man ikke med en Regel om, at Justitsministeren maa ikke have Lov til at uddele Hverv, som skal betales, til Dommere? Ogsaa det griber jo ganske kraftigt ind i Domstolenes Uafhængighed. Hvorfor kommer man ikke først og fremmest med en Regel om, at Dommere ikke skal indstilles af Justitsministeren, thi ogsaa derved kommer man i allerhøjeste Grad til at gribe ind i alle Dommeres Forhold. Enhver Dommer er for saa vidt afhængig af Justitsministeren, som det, hvis det drejer sig om Forflyttelse eller Forfremmelse, er Justitsministeren, der har den afgørende Indflydelse derpaa.

Og vel at mærke, de Regler, som her er givet, er direkte Regler, det er Regler, hvor Ministeren har Indflydelse ogsaa ved den rigtige Anvendelse af Regelen. Der griber man ikke ind, nej, men nu vil vi til her i Rigsdagen ikke at give Regler, der alene kan skade, naar de bliver misbrugt. Men jeg vil advare de tre højeste Faktorer her i dette Land: Domstole, Øvrighed og Lovgivningsmagt mod, at vi begynder at mistænke hinanden for at indrette Regler, som kun er rettet mod Misbrug. Lad os forme Reglerne saaledes, at de, anvendt af hæderlige Mennesker, selv om disse har forskellige Anskuelser, ikke griber ind i andres Myndighed. Men at begynde at komme med Regler, som alene sigter til og er formuleret med Misbrug for Øje, det gaar ikke. Der maa jeg drage Grænsen saaledes, at de Regler, som direkte griber ind i Domstolenes Myndighedsomraade, er jeg en Modstander af.

Jeg vil her bemærke overfor det ærede Parti Socialdemokratiet, at dets Stilling i denne Sag efter den ærede Ordførers Udtalelser har forundret mig ganske overordentlig meget. Jeg troede ikke at kunne være i Tvivl om Socialdemokraternes Stilling ud fra det Synspunkt, at jeg tidt her paa denne Talerstol har staaet i Kamp med Socialdemokraterne netop om dette Spørgsmaal: Domstolenes Uafhængighed. Jeg har kæmpet for Domstolenes Uafhængighed paa 4 Punkter, som jeg skal komme til i det følgende. Jeg har været Modstander af Socialdemokraterne paa disse Punkter, fordi Socialdemokraterne hævdede, at de ikke vilde gøre Domstolene til en Stat i Staten, medens jeg stod paa den modsatte Side, fordi der var Tale om Regler, som direkte greb ind i Domstolenes Myndighedsomraade, ligegyldigt om de blev anvendt med Rette eller med Urette.

Jeg skal nævne f. Eks. et Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen og jeg har diskuteret her i Folketinget, Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal gaa med til, at Regeringen kan konstituere Dommere i Højesteret. Det var en Regel, der anvendt direkte vilde angribe Domstolenes Uafhængighed. Jeg sagde: Nej, jeg vil ikke gaa med til det, jeg opfattede selve Regelen — bortset fra, om den blev misbrugt eller ikke — som et Indgreb i Domstolenes Myndighed og som skadelig.

Jeg vil dernæst erindre det ærede Medlem om, at vi har kæmpet en anden Kamp, nemlig da Spørgsmaalet var, om man her fra Rigsdagen skulde lade udgaa Regler til Retspræsidenterne om, hvad der var god Tone og Takt i Retterne. Jeg var enig med Socialdemokratiet i, at det, som var sket i de vedkommende Retter, var utilbørligt, men jeg var en Modstander af, at man fra Administrationens Side skulde gribe ind, thi det var en Opgave, der var overladt til Retspræsidenterne, og derfor skulde man ikke gribe ind.

Jeg vil endvidere minde om, at det ærede Medlem og jeg en Gang har kæmpet om det Spørgsmaal, hvorvidt en Justitsminister skulde have Ret til at paalægge en Dommer at anlægge Injuriesag. Hvor var da den ærede socialdemokratiske Ordfører? Han var paa den Side, at han ikke vilde have Domstolene gjort til en Stat i Staten, her skulde Administrationen have Lov til at gribe ind. Hvor var jeg? Her var Tale om en Regel, der direkte anvendt, anvendt paa lovlige Maade, var et Indgreb i Domstolenes Betøjelse. Jeg var derfor at træffe paa den Side, at jeg ikke vilde være med til at give en Regel, hvis Anvendelse, selv om den bliver anvendt med Rette, griber ind i Domstolenes Myndighedsomraade.

Vi har endelig haft den berømte Sag angaaende Sikring overfor visse Personer, Spørgsmaalet om Anvendelse af Internering. Ogsaa der stod vi paa modsatte Sider. Jeg hævdede Domstolenes Uafhængighed i Henseende til at paadømme disse Sager. Men, hvor var Socialdemokraterne? De vilde ikke gøre Domstolene til en Stat i Staten, de var at træffe paa det Standpunkt, at vi under visse Betingelser skulde overlade det til Øvrigheden.

Derfor maa jeg hævde, at jeg havde ventet, at Socialdemokraterne Side om Side med mig vilde sige: Vi kan være uenige om de direkte Regler — det har vist sig —, men vi er ikke uenige om, at naar en Regel i sig selv, anvendt paa loyal Maade, ikke vil indeholde nogen Mistanke mod eller Krænkelser af Domstolene, vil vi fra Lovgivningsmagtens Side være med til at give en saadan Regel. Det er ikke sket. Vi ser det Særsyn,